

KOMMITTÉN FÖR
SVENSKA MISSIONEN I KINA
STOCKHOLM.

SVENSKA MISSIONENS

I KINA

ÅRSBERÄTTELSE

FÖR DESS FÖRSTA VERKSAMHETSÅR

16 maj 1887 — 1 maj 1888.

AFGIFVEN AF SEKRTERAREN I MAJ 1888.

STOCKHOLM,

Tryckt hos P. A. Palmer 1888.

Årsberättelse

för

Svenska missionen i Kina.

»Lofven Herren alla hedningar;
prisen honom alla folk.» Ps. 117: 1.

Dessa psalmistens ord uttrycka den känsla, som uppfyller hvarje sann missionsväns bröst. Då Herren vunnit hela hjertat, blir det för hvarje sådan själ det angelägnaste att tjena honom på allt sätt och att uti allt öka hans lof. Man vill då icke tänka andra tankar, icke säga andra ord och icke göra andra gerningar än sådana, genom hvilka Herren varder förhärligad. Att upphöja honom är själens hela trängtan. Man vill för egen del smaka och se, huru ljufvig Herren är, och allt fullständigare lära känna honom och den frälsning, som han beredt. Att känna honom och hans uppståndelses kraft är den rättfärdiges bön och det stora mål, hvarpå han arbetar och kämpar. Men det stannar icke härvid. Det kännes visserligen dyrbart att för egen del af hela sitt hjerta kunna lofva Herren, men man är ändå icke fullt tillfredsstäld; andra måste komma och deltaga i lofsången. Uti själens innersta uppstår en brännande törst, att de, som äro borta från Herren, försänkta i synd, last, afguderi och vidskepelse,

mätte vända sig till honom, i honom igenkänna sin Frälsare och begynna upplösa hans namn. Der detta sker, blir glädjen stor. Och dess mer dyrbar och kär Herren blir för hjertat, dess mer brännande blir törsten efter andras frälsning. Det blir en kamp med Herren om syndares frälsning, om hedningarnas omvändelse, liknande den Abraham utkämpade med Gud angående Sodoms räddning. Man nöjes icke heller med att blott en och annan kommer till Jesus och undfar nåd. Kristus, ljuder det uti ens inre, har gifvit sitt lif till återlösning för många. Många, ja härskaror, måste därför komma till honom och bli saliga genom tron på hans namn. Anden uti ens bröst får ingen ro, om Herrens ära icke blir spord och hans namn känt ibland hednafolken. Gud är så god, så kärleksrik och barmhertig. Han är en fader öfver allt, hvad fader heter i himmelen och på jorden. Ack, skola icke hedningarna få lära känna honom! Mätte de få det! Det är evinnerligt lif att känna honom, och den han sändt hafver, Jesus Kristus. Lofven Herren, alla hedningar, prisen honom, alla folk!

Men för att hedningarna skola lära känna Herren och deras hjertan fyllas med hans lof och pris, måste vi sända ut evangelium till dem. Huru skola de tro utan predikare, säger Paulus. Det är evangeliij ljus, som skall uppenbara Guds härlighet för dem, hvilka sitta i mörkret och dödens skugga. Gud ske lof, att vi få sända dem det glada budskapet om frid, och vi icke blott få det, utan äro befallda att göra det. Kristus säger: Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. Och här hafva vi nu kommit till det ord, som tillika med de ofvan uttalade missionskänslorna bilda

sjelfva upprinnelsen till Svenska missionen i Kina, hvars första årsmöte vi i dag fira.

Sedan jag nu med några ord vidrört den inre anledningen till denna missions uppkomst, ber jag att i korthet få framställa den yttre. Den anknyter sig till missionär *Eric Folke*. Under år 1884 uppvaknade en särskild stark missionskänsla uti hans inre. Hans håg stod till Kina. Och då det i Sverige icke fans något sällskap, som utöfvade mission i Kina, tänkte han förena sig med något missions-sällskap i utlandet. Vid denna tid läste han i en tidning ett bref från Hudson Taylor till undertecknad, deri Kina Inlandmissionens verksamhet berördes. Detta bref tilltalade br. Folke kraftigt. Han kände sitt hjerta innerligt draget till denna mission, som af Gud så underbart välsignats. Efter att på våren 1885 vid Fjellstelttska skolan i Upsala hafva aflagt studentexamen, satte han sig i förbindelse med Kina Inlandmissionens komité i London, och på hösten samma år insände han till nämnda komité sin ansökan. Han fick den emellertid afslagen. Detta var väl Guds ledning. Folke fälde dock icke modet. Han var viss på sin kallelse och att Herren skulle leda honom till Kina och bidade därför, i stilla förtröstan på Herren, den tid, då han täcktes öppna väg för honom. Vägen öppnades också för honom, ehuru på helt annat sätt än han hade väntat. Herrens tankar äro icke våra tankar och hans vägar icke våra vägar. I juni 1886 reste Folke till London. Sedan han vistats några veckor på Bethshan, vann han inträde på ett uppfostringshem för missionärer, som öppnats af några fria vänner. Hans blick blef här mera öppnad för ett innerligt tros-lif, och skurur af

välsignelse tillströmmade hans själ. Han lärde att lemna hvarje angelägenhet i Jesu händer, att lägga alla omsorger på honom och vänta hans hjälp och ledning. Hans missionsintresse växte allt mer och mer, och han tränade efter att komma ut på missionsfältet. Såsom svar på trons bön erhöll han medel till utrustning och utresa till Kina. Häröfver blef Folke mycket glad och fröjdade sig storligen i Herren. Det var från en enskild person denna gåfva kom. Folke beslöt att resa, vägen hade nu öppnats för honom. Han egde ju icke något löfte om underhåll derute, men han litade på att Herren, som sände honom ut på fältet, också skulle hafva medel att underhålla honom med. Hans tro har icke kommit på skam. Innan Folke begaf sig till det aflägsna landet, gjorde han en liten tur hem till Sverige för att säga farväl till sina föräldrar och vänner. Under nov. och dec. månader uppehöll han sig i hemlandet, besökte flere platser och predikade Guds frälsning med kraft. Hans varma nit för missionen och hans flädfria väsen tillvunno honom många vänner, hvilka, då han lemnade fosterjorden, med mycket intresse och innerliga förböner följde hans blifvande missionsarbete i Kina. Intresset har icke aftagit, och bönerna hafva ännu icke upphört. Men många af Folkes vänner i landet voro icke tillfredsställda att blott följa honom med välönskningar och böner, utan kände de sig djupt manade att med penningebidrag bistå en broder, som så helt offrat sig åt Herren, och hvars hjerta brann af ett heligt missionsnit. Hade Herren kallat Folke att predika evangelium för kineserna, så hade han dermed äfven kallat missionsvännerna att understödja honom med medel. Men

hvar och en, som önskade att sända Folke en skärf, kunde icke köpa en vaxel och skicka till Kina. Det var därför nödvändigt att ett tillfälle bereddades dem att få sända sina medel till någon eller några personer, som togo saken om hand, och härmed hafva vi nu flyktigt angifvit den yttre anledningen till Svenska missionens i Kina bildande.

Några bröder i Stockholm kände Herrens bestämda kallelse och sågo hans fingervisning att vidtaga någon åtgärd för att bereda tillfälle för hvar och en i landet, som kände sig manad, att med någon skärf — vore den än så ringa — bidraga till missionär Folkes underhåll, och de vågade därför icke draga sig undan. Efter en längre tids pröfning och bön om Herrens ledning samt efter samråd med Folke bildades en komité, som skulle mottaga medel för Folke och öfversända dem till honom, bestående af bröderna J. W. Wallin, P. A. Palmer och undertecknad. Denna komité, som benämndes »Komitén för Erik Folkes mission i Kina», kom till stånd den 16 maj 1887, och utsände den omedelbart derefter ett tillkännagifvande i de kristliga tidningarne, att medel för Folkes mission kunde insändas till de nämde komitéledamöterna. Medel började genast flyta in och för dem har redovisats en gång i månaden i Sanningsvittnet.

Den 27 jan. 1887 afseglade Folke från London till Kina. Hans afresa inträffade således öfver fyra månader, innan komitén för hans mission kom till stånd. I resällskap hade Folke några missionärer, och med dem hade han dyrbara stunder omkring Herrens ord.

Under resan skrifver han ett bref från Cochumbo till undertecknad, dateradt den 21 febr., deri

det bland annat heter: »Käre broder i Herren! En hälsning af frid till eder, som med mig delen samma hopp i Jesus, vår dyre Frälsare, sänder jag nu fjeran från. Vi ha nu kommit så långt som till Indien, och vi kunna denna dag sjunga halleluja till Jesu ära. Han har underbart välsignat denna resa. I stormen uppehöll han oss, så att vi ej ledo af sjösjuka; i den starka värmen har han bevarat oss, så att vi ej lidit något deraf. I allt äro vi segervinnare genom honom, som älskat oss. Jag kan i sanning säga, att denna sjöresa varit af stor välsignelse för mig. Jag har fått en välbehöflig hvila till kroppen och, hvad högre är, fått njuta af dyrbara högtidsdagar för min själ. Under resan genom Biscayaviken kunde jag endast genom att hvarje ögonblick hålla fast Guds löfte undvika sjösjuka. Sedan dess, när hafvet varit lugnt hela tiden, ha vi haft de bästa tillfällen att söka gemensam uppbyggelse för våra själar. Under ledning af en presbyteriansk missionär, Mr. Watson, ha vi bibelklass hvarje dag, timmar af ovärderlig välsignelse. Herren har i sin nåd underbart välsignat vår umgängelse och helt afskilt oss från allt oheligt. Han har också gifvit oss rika tillfällen att förhärliga hans namn om bord.»

»Ju närmare jag kommer målet, dess mer glad och frimodig känner jag mig i min ande. Jag är viss om, att ni bedja för mig der hemma. — — Jag kommer ofta ihåg den ljufviga aftonen, då jag blef afskild i församlingen till Herrens tjänst. Jag lär mig att allt mer räkna detta som en särskild gåfva af Gud, enligt Pauli ord till Timoteus. Nu är jag förvissad om, att Herren skall bönhöra oss rikligen. Prisdadt vare hans namn! Jag tänker,

att det sista dekretet af kinesiske kejsaren varit ett »gif akt» för eder hemma i Sverige så väl som i England. Låt oss nu bedja om »frivilliga kämpar för korset.» — — — Jag har två bönämnen att gifva: 1) Kina för Kristus, 2) Matt. 9 k. sista versen. Vi ha en bestämd bönetime några vänner i London och jag. Kanske du och flere andra ville taga samma timme, den är tisdagsmorgon 8—8,30 (svensk tid.) — — —

Framkommen till Shanghai, skrifver han derifrån den 16 mars: »Jag vill just sända några få rader, innan jag lemnar Shanghai för att gå in i landet. Det är bekant af mitt förra bref från Columbo, att min resa dit gick så bra. Om bord å Peshavur, en annan P. & O.-båt, som derifrånförde oss till Kina, hade vi ej sämre. Herren gaf oss godt väder hela tiden, ingen storm utom för en natt eller två. I Shanghai inbjöds jag att bo i Kina Inlandmissionens hus, tills jag hunnit ordna mig litet. Mr. Stevenson inbjöd mig att taga del i den undervisningskurs i språket, som de anordnat i Ganking i provinsen Gan-hwui. Jag föredrog detta, för att i det närmaste kunna taga mig ut på egen hand i Hankow. Huru underligt leder ej Herren de sina. Genom att han gått före att bereda mig rum här, fick jag nu endast sitta stilla och se hans salighet. Jag har beslutat att anlägga kinesisk drägt. Hvar jag torde komma att begynna arbeta är ej ännu afgjort. Det första är att lära tala språket. Efter några månaders vistelse der torde jag bli i stånd att taga något afgörande steg. Du ser, att det behöfves mycken bön och stillhet inför Herren att höra hans röst och följa hans ledning. Bed för mig och bed hela församlingen göra

så. — — — Du kan ej tro, hvad Herren välsignat mig under resan, och nu gör han under här. Det är just likt honom. Jag känner, jag kan vara stark i honom, ja öfvervinnerlig.

Från Ganking skrifer Folke den 23 april 1887: »Käre broder i Herren! Jag kommer just nu från ett rikt välsignadt bönemöte, som vi europeer haft tillsammans för arbetet här i Kina. Jag kan med glädjefullt pris till Gud tala om för dig, huru underbart Herren har öppnat min väg här i landet. Han sände mig just till den plats jag behöfde för min förberedelse. Huru stor faderlig omsorg bär han ej för mig. Prisadt vare hans namn! Som jag nämde i mitt förra bref, bytte jag helt om utseende i Shanghai. Det kändes litet underligt att så med ens blifva förvandlad från en ordentlig svensk till en kinaman från topp till tå. Du skulle ha sett mig första gången gå på Shanghais gator, iklädd en lång mantel och en lång hårpiska, hängande nedför min rygg. Men huru ljufvigt är det ej att få göra det för Herrens skull. Då är det ej längre någon fråga om mod eller smak eller andra människors omdöme. — — — Du kan ej tro, hvilken rik salighet det ligger deruti att hvila vid Herren och så blifva ledd af honom. Vi ha nu varit här en hel månad, och ej har ännu en dag gått, då jag icke kunnat sjunga af hjertat: Åra vare Gud! Vi ha ett så välsignadt hem. Det är ett riktigt saligt fridens hem. Vi bo just i sjelfva staden, midt ibland de infödda, vi, de enda europeer här. Det är godt att så från början vänja sig vid att helt vara skild från allt hvad fordom hette. Men är det så, så kom ihåg mig i bön.»

»Jag håller just nu som bäst på med att stu-

dera kinesiska. Herren har välsignat arbetet. Mr Baller, vår lärare jemte våra kinesiska, sade i dag, att han skulle hafva oss att predika om sex månader. Det är ovärderligt att få taga del i en undervisning så särdeles praktisk och grundlig. En god början är mycket värd. Herren har här gjort deras hjerta villigt att hjälpa mig på allt sätt. Prisen med mig Herren för hans härliga, nådefulla ledning! Eftersom jag nu fått en så god plats och rättighet att stanna här sex månader, ha vi en lång tid att bedja Herren öppna ett arbetsfält för mig. Jag har ej ännu fått något svar. Är dock viss, att jag får det i rätta stunden. Bed och tag emot för mig.

»Vi ha välsignade stunder här i den lilla kinesiska församlingen. Gud gör under. Min infödde lärare hade ej hört evangelium, förr än han nu kom att taga mig om hand, och — kan du tänka dig — i förgår afton bad han offentligt. Då den härvarande missionären, Mr Wood, frågade honom, om han trodde på Jesus, svarade han: »Hvem skulle ej tro, på honom?» Han synes just ha fått ljus helt. — O hvilka lifliga bönemöten här äro! Hvilket nit hos de infödde! Huru bedja de ej för sitt eget land och våra hem!»

I ett annat bref d. 26 maj 87 heter det: »Om du kunde se de massor af folk, som dagligen omgifva oss. O det är hjertslitande att se så många förgås — själar köpta med Jesu blod. Låt oss bedja Herren, att han må fostra redskap för sig äfven i vårt land och sända dem hit ut. »Villigt kommer ditt folk på din härs dag» (Ps. 110: 3), och därför har jag tagit till böneämne för hvar dag, att Herren måtte utgiuta af sin Ande öfver våra församlingar hemma, att der också måtte födas vil-

lighet att följa Jesus. Jag är fullkomligt viss om, att det äfven der hemma finnas de, som af Herren blifvit fostrade för hans verk, och att det äfven finnes hjertan villiga att meddela af de gåfvor Herren gifvit dem. Låt oss bedja för ett nyvakadt lif på detta område. Herren har hittills försett mig underbart icke blott från hemmet utan äfven härute, och jag hyser ej det ringaste tvifvel om, att han skall fortsätta. Vid ett kommande ordnande af arbetet, resan till den mig gifna stationen och bosättandet der, torde det blifva jemförelsevis stora utgifter, äfven om allt är ovanligt billigt här, såsom vi lefva. Derfor behöfver jag en särskild hjälp i förbön för denna sak. Jag förmodar, att du å din sida vill göra allt för att förverkliga hvad vi talade om: att å ena sidan draga arbetare fram i ljuset och å andra sidan lägga den verkligheten på de kristnas hjertan, att Kinas millioner dö och för-gås af brist på tillfälle att höra evangelium. Jag väntar efter att få se en hel skara af Jesu vittnen från Sverige här innan kort, villiga att nedlägga sina lif för Jesus och att bära hans evangelium dit, der det hittills varit okänt. Låt oss hafva tro på Gud, broder, och han skall aldrig låta oss komma på skam, och vi skola aldrig ångra, att vi låtit honom använda oss för sitt namns förhålligande. Kineserna behöfva frälsas. Låt oss ej hvila, förr än vi gjort, hvad Herren gifvit oss att göra för att hjälpa till i denna sak.»

Den 16 juli skrifer han: »Käre broder! Frid af Jesus! Huru glad blef jag ej att mottaga ditt bref af den 21 maj. Det var ett verkligt svar på bön, och jag fick nu börja med pris och lof. Huru underligen och härligen har ej vår Gud ledt allt-

sammans. Må vi blott nu låta honom fullborda sitt verk. Jag är så glad öfver utsigten att få se mina egna landsmän här. Jag har för en tid bedit om 10. Naturligtvis förenar jag mig med glädje i det antal, hvarom I bedjen. Den som beder han får.

»Jag tror, att Kina har en underbar tid i antågande. Efter hvad alla tecken visa, torde den ej vara aflägsen.

»Min ställning här är nu den bästa man kunde önska sig. Mr Stevenson är mig särdeles bevågen och har lofvat göra allt hvad han kan för mig och mina kommande bröder. Enär jag ju ej sjelf känner till landet, har jag bedt honom att tillsammans med mig vänta på Guds ledning, hvart jag skall gå för att taga upp arbetet. På så sätt slipper jag flacka omkring och kan med ens begynna arbeta. Till en början får jag då ett hus tillhörande Kina Inlandmissionen för att derifrån företaga resor, tills jag kan finna en plats, der jag kan slå mig ned. Det torde ej dröja lång tid, förr än jag således lätt kan finna rum för så många arbetare ni kan få. Du känner väl till Kina Inlandmissionen. Jag vill gå precis i samma spår som de. Det är äfven räddigt, ty vi se, huru Herren bekänt sig till dem.»

Den 6 sept. skrifer han: »Jag måste säga, att vistelsen här i Ganking har varit för mig mycket värderik i detta ords vidsträcktaste betydelse. Jag lennar därför denna plats med stor saknad och skiljes från de kära vännerna härstädes nästan med sorg. Men tillika känner jag mig outsägligt tacksam till Gud, som styrde det så, att jag fick träffa dem, och särskildt att jag fick den stora förmånen att studera under Mr Baller's utmärkta ledning.

Jag går nu glad till verket, icke blott emedan jag sjelf fått erfara frälsningens kraft, utan äfven därför att jag nu i någon mån kan dela med mig åt andra och ega den tillfredsställelsen att veta, att de mycket väl förstå, hvad jag talar om.

»Jag har väntat länge på att kunna gifva eder en redogörelse för, hur arbetet skulle utföras här i Kina, men som jag i åtskilliga saker ej kunde handla på eget bevåg, ville jag afvakta Mr Stevensons väntade ankomst hit. Genom sin resa till Shan-si blef han emellertid fördröjd, och därför kunde jag ej heller göra något. Nu är emellertid allt afgjort, och hur väl har ej vår Gud gjort allt!

»Mr St. var särskildt glad öfver att höra, hur Herren ledt eder der hemma. Han ville, att jag skulle fullt förena mig med C. I. M. Enär jag hade förenat mig med eder i bön till Herren för svenske bröder här, kunde jag ej afstå från glädjen att se detta hopp uppfyllt att i förening med dem få dela bedröfvelsen och härligheten i striden för Jesus. Han (St.) gaf mig då sina tankar om saken: Ni skulle der hemma i Sverige intaga samma ställning som C. I. M. council i London. Alla kandidater, som blifvit pröfvade och godkända af eder, skulle mottagas här i Kina på samma sätt som de, hvilka blifvit utsända från London, med samma förmaner och rättigheter.

»Här i Kina få de först delta i den värderika undervisningskursen i Ganking för att derefter genast kunna börja arbetet här, och det arbetsfält som blifvit oss gifvet är södra delen af Shan-si med tillstötande norra delen af Ho-nan och Shen-si, ett fält i hvars närhet härliga segrar vunnits. Efter profittidens slut blifva vi upptagna till medlemmar

af C. I. M. men ha dock vårt eget arbete och underhållas af vårt eget folk. Jag är viss om att detta steg, som nu blifvit taget genom dessa ingångna förbindelser, skall bli till stor välsignelse för dem, som drifna af Kristi kärlek vilja göra något för att leda dessa arma till Herren Jesus.

»Ehuru vi arbeta i nära förening med C. I. M., är det dock en fullkomligt svensk mission, och det beror därför af våra hemmavarande bröders kärlek, om den skall få någon utsträckning eller ej. Enär jag har en hög tanke om förenad bön och förenadt arbete, och jag af egen erfarenhet känner något af det starka kärleksband och böneband, som förenar C. I. M:s missionärer, är den viinst jag här vunnit för mitt kommande arbete ej liten. Lägg härtil, att jag får åtnjuta alla fördelar af deras postkontrakt och banksystem, som gör ett arbete så långt inne i landet möjligt. Det tyckes underligt kanske, att jag upptagit deras lagar och ordningar. Jag har gjort det af följande skäl: Emedan jag sjelf är öfvertygad, att de äro de bästa, och vidare för att ha något bestämdt att gå efter. Isynnerhet är detta viktigt här, der råd och vinkar gifvas till höger och venster. Med stor glädje motser jag den tid, då vi skola få höja korssets banér i P'u-cheo-fu, och jag beder för hvarje dag om rika byten der för min Herre Jesus.»

Den 12 oktober lemnade Folke Ganking för att begifva sig till P'u-cheo-fu. Under vägen till Shanghai samtalade Folke med flere personer om Herren. Han berättar derom:

»En man från Hu-nan kom och ville veta af sigten med vår ankomst och hvem som bekostade vår vistelse här, om vi vore en främmande rege-

rings ombud eller ej. Jag var lycklig nog att få honom att förstå, att det var lydadt för vår himmelske Konungs bud, som förmäde oss att lemna fosterland, slägt och vänner, förändra vår drägt, språk och seder och offra vår tid och våra krafter att förmå andra mottaga den Frälsare, som frälsat oss. Han syntes vara mycket intresserad.

»En man från Hu-peh framkastade den frågan: »Antag, att edra medel toge slut, det återstode eder då ej annat än att svälta ihjel?» Han var sjelf fader, och jag framkastade en motfråga: »Antag, att eder son hungrade, hvad skulle ni då göra, skulle ni låta honom dö af hunger?» »Naturligvis ej», sade han. »Nå väl», sade jag, »tror ni då, att vår himmelske Fader skulle låta sina barn dö af brist på kläder eller föda?» Bilden tilltalade hans hjerta. Flere sådana drag kunde jag meddela, men utrymmet tillåter det ej.»

Det skulle vara oss kärt att få meddela flere intressanta berättelser ur Folkes bref, men tiden tillåter det icke. Vi nöja oss därför med att nämna, att Folke, då han sist skref, befann sig i provinsen Shan-si på väg till sin station. Der öfvertog han föreståndareskapet för en liten församling i Si-mitsuen. Han skulle stanna här en kort tid och sedan fortsätta sin resa. Hans sista bref är dateradt den 27 januari detta år, och då var han ännu kvar här. Den hjertlighet och kärlek han fått röna af de infödda kristna på denna plats äro i hög grad hjertgripande. Flere själar hafva ock under hans vistelse der blifvit frälsta. Ära vare Gud, vi hafva mycken anledning till lof och pris.

Svenska missionen i Kina, såsom missionen nu heter — uttrycket »Folkes mission» har nämli-

gen af flere skäl utbytt mot detta namn — har således ett eget missionsfält i provinsen Shan-si, med P'u-cheo-fu såsom hufvudstation. Af flere yttranden i Folkes bref märkes, huru innerligt hans själ förstar efter svenska medarbetare på detta fält. Af samma tränad besjålas ock komitén. Och vi bedja innerligt till missionens Herre, att vi före nästa årsmöte måtte hafva fått utsända flere arbetare, som, eldade med Kristi missionssinne, draga åstad att predika den korsfäste och uppståndne Frälsaren för Kinas folk. Finge Herren uppväcka sin församling till att fullt inse sin missionspligt, skulle sannerligen uppståndelsen blifva stor. Vi skulle gnugga sömnen ur våra ögon och skynda åstad att göra Herrens vilja. Vi skulle då få se hundratals varmhartade män erbjuda sig sjelfva, sina lif och sitt allt för missionen. De bättre lot-tade skulle icke heller lemna missionen åt de fattige, de skulle icke hafva tid att lefva för sig sjelfva och skaffa sig njutningar och bekvämlighet för sina pengar, utan med stor glädje skulle de offra sina medel för att främja den sak, som ligger och måste ligga Herrens hjerta närmast — missionen.

Under året hafva 6 å 7 personer anmält sig vilja utgå såsom missionärer till Kina. Af dessa hafva komitén icke kunnat antaga mer än två nämligen fröken Anna Gran och C. H. Tjäder, som i afton komma att afskiljas för sitt blifvande missionskall. Fröken Gran, som genomgått fröken Sigröd Rudebäcks elementarskola för flickor i Göteborg, har sedan öfver 4 år tillbaka känt sig kallad att utgå såsom missionär. Det är att hoppas, att hennes arbete på missionsfältet ibland kvinnorna och barnen — hvilka de manliga missionärerna icke kunna nå

— skall blifva till stor välsignelse. Vi äro förvissade om, att alla sanna missionsvänner skola stödja vår syster med de hjertligaste förböner under hennes svåra och mödosamma arbete.

Utgifterna för fröken Grans resa och utrustning har en enskild person i Göteborg godhetsfullt lofvat bestrida. Komitén ber att få uttrycka sin hjertliga tacksamhet till denna syster för hennes stora uppföring. Utrustning och respensionar till Kina kosta nämligen 1,500 kr.

Det må här framhållas att Komitén för Svenska missionen i Kina icke garanterar de utgående missionärerna någon bestämd inkomst. Det väntas af dem, att de skola förtrösta på Herren, att han skall draga försorg om dem. Har han kallat och sändt dem, skall han förvisso tillgodose dem med allt hvad de behöfva till både kropp och själ. Han förmår fylla hvarje behof. Ingen som förtröstar på honom kommer på skam. Herren kan göra stora ting. Af honom kunna vi vänta allt. Han är en fader öfver allt hvad heter i himmelen och på jorden. Han egnar en den mest ömma omvårdnad åt sina sändebud. Huru kära håller han dem icke!

Meningen är dock icke, att komitén skulle vilja lägga armarna i kors och ingenting utföra, nej, den vill å sin sida göra allt för att biträda missionärerna och här hemma söka uppväcka intresse för missionen.

Fröken Gran och C. H. Tjäder komma troligen att afresa till London redan i Juni. Till följd af personlig bekantskap kommer den förre att stanna ett par månader på samma fostringshem, der Folke någon tid vistades, och den senare skall stanna på Kina Inlandmissionens uppfostringshem.

I samband härmed må vi nämna, att mellan komitén för Svenska missionen i Kina och Kina Inlandmissionen har träffats den öfverenskommelse, att våra missionärer få stanna någon tid — längre eller kortare, allt efter som det prövas nödigt — på denna missions uppfostringshem i London, och då de anlända till Kina, få de äfven åtnjuta den stora fördelen att deltaga i den undervisningskurs i kinesiska språket, som Kina Inlandmissionen anordnat i Ganking för sina egna missionärer.

Denna öfverenskommelse ger anledning till mycken glädje och innerlig tacksägelse till Gud, att han ledt saken så, ty genom den samma vinner vår mission mera fasthet, arbetar mycket lättare och varder såsom en följd deraf mer fruktbärande. Herren vare lof för allt! Han går framför sitt folk och vi få följa uti hans fotspår.

Komitén för Svenska missionen i Kina har för helt kort tid sedan erhållit en förstärkning, i det bankdirektören, kapten John Ahlberg, inträdt såsom ledamat uti den.

Det synes såsom om intresset för missionen i Kina vore i tillväxt. Det är ock att hoppas, att vårt land skall hafva känning af de starka missionsvindar, som blåsa öfver andra länder. För omkr. 14 dagar sedan berättade mig en troende prestman, att han har bönemöte i sin församling hvarje tisdag för Folke och missionen i Kina. Också hafva stundom några hjertliga och om missionsnit vittnande ord varit bifogade, då medel insändts till komitén. Gud vare lof för hvad som redan skett! Må intresset emellertid fortfara att växa, tills Kina får ut sin fulla rätt. 400 millioner kineser törsta efter frid och frälsning och behöfva att veta, att Kristus

gifvit sitt lif till försoning för deras synder. Älskade i Herren, viljen I icke hjälpa till att sända evangelium till dem? Besvaren denna fråga inför honom, som sagt: Prediken evangelium för hela skapelsen.

Hvile Herrrens rika nåd öfver Svenska missionen i Kina och öfver dess arbete.

Stockholm den 9 maj 1888.

Josef Holmgren,
sekreterare

i komitén för Svenska missionen i Kina.

P. S.

Tänkespråk: Es. 49: 12; 53: 11—12; 66: 19—23. Ps. 22: 28—32; 72: 5—17. Matt. 28: 18—20.

Hvem vill vara med och hjälpa till? »Hvem skall jag sända och hvem vill vara mitt redskap?» frågar Herren, Es. 6: 8.

Medel för missionen mottagas med tacksamhet af komitéledamöterna kapt. *John Ahlberg*, Biblioteksgatan 27, Stockholm; handl. *J. W. Wallin*, Karlavägen 25, Stockholm; pred. *J. Holmgren*, Floragatan 6 & 8, Stockholm och red. *P. A. Palmer*, Sanningsvittnets expedition, Stockholm.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedde att granska »Svenska missionens i Kina» räkenskaper för dess första räkenskapsår, Maj 1887—April 1888, få härmed, efter skedd revidering, afgifva följande revisionsberättelse:

<i>Inkomster:</i>	Kr. öre.
Gäfvomedel	2,993: 94
<i>Utgifter:</i>	
Vexel till missionär Folke, Kina	946: 59
Vexel till missionär Folke gm J. Hudson Taylor, London	1,723: 35
Missionseleven C. H. Tjäder	60: 00
Diverse omkostnader	65: 18
Behållning i kassan till följande räkenskapsår	198: 82
	<u>2,993: 94</u>

Då räkenskaperna befunnits förda med noggrannhet och ordning samt utgifterna med behöriga verifikationer försedda, tillstyrka vi, att kassaförvaltaren beviljas full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna räkenskapsåret.

Stockholm den 9 Maj 1888.

F. V. Burström,
Tandläkare.

H. Dillner,
Löjtnant.